

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117209255
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7117209255.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Alexandra Husivargu a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcov: 1/ Q. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom v S.Š., X. Q. Č.. XXX/XX, 2/ E. V., nar. X.X.XXXX, bytom v S., W. XX, obaja zastúpení advokátskou kanceláriou GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Košiciach, Vodná 3, proti žalovanej: Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom v S., X. Q. Č.. XX, o zaplatenie 59.845,84 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 4. októbra 2018 sp. zn. 37C/13/2017

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem výroku III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalobcovia v 1. a 2. rade majú proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom zo dňa 4. októbra 2018 č. k. 37C/13/2017-144 výrokom I. zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu vo výške 29.904,90 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 29.904,90 € od 9.8.2010 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 29.904,90 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 29.904,90 € od 9.8.2010 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. žalobcom v I. a v 2. rade priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,90 %.

2. Rozhodol tak potom, čo nadobudol právoplatnosť medzitýmny rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 37C/90/2011-241 zo dňa 17.4.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/694/2014-279 zo dňa 19. mája 2015, ktorým bolo rozhodnuté, že základ nároku žalobcov na náhradu zodpovedajúcu ich zákonnému podielu je daný.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že rozhodnutím Štátneho notárstva Košice-vidiek zo dňa 7.9.1972 č. k. D 491/1972-10 bolo vyporiadané dedičstvo po nebohom U. S., zomrelom dňa X.X.XXXX (ďalej len „poručiteľ“), ktoré tvorí okrem iného aj parc. č. 117/34 - roľa s výmerou 11.390 m², zapísaná v pozemnoknižnej vložke č. 86, kat. úz. S. K. Z., a to v podiele 1/2. Vlastníčkou druhej polovice uvedenej parcely bola manželka poručiteľa U. S.. V dedičskom konaní po U. S. na základe dohody dedičov, ktorými boli manželka poručiteľa U. S., rod. S. a deti poručiteľa E. S. (právny predchodca žalovanej), Q. S. (právny predchodca žalobkyne v 1. rade) a Q. V. (právna predchodkyňa žalobcu v 2. rade), poľnohospodársku pôdu, ktorá zostala naďalej v družstevnom obhospodárení, prebral syn poručiteľa E. S., nar. X.X.XXXX bez náhrady, so záväzkom, že ak sa v budúcnosti z tejto pôdy niečo vykúpi, vyvlastní alebo ináč speňaží, vyplatí ustupujúcim dedičom Alžbete S., rod. S., Q. S. a Q. V., rod.

S., rovnakú čiastku z náhrady zodpovedajúcej ich zákonnému podielu (1/4 v pomere k dedičstvu, ktoré predstavoval podiel 1/2 na vyššie uvedenej nehnuteľnosti - poznámka odvolacieho súdu) do jedného mesiaca po prevzatí. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.11.1972. V odôvodnení vyššie uvedeného rozhodnutia Štátneho notárstva Košice-vidiek sa uvádza, že dohoda dedičov neodporuje zákona a všeobecnému záujmu, je v záujme socialistickej poľnohospodárskej veľkovýroby, nakoľko k drobeniu pôdy nedochádza, a preto bola schválená.

4. Za života E. S., ako aj U. S., Q. S. a Q. V. nedošlo k scudzeniu tejto poľnohospodárskej pôdy.

5. Po smrti E. S. dňa 24.8.1989 sa jeho právnymi nástupkyňami stali Y. P. (pôvodne žalobkyňa v 1. rade) a žalovaná Q. Z., ktoré zdedili vyššie uvedený podiel 1/2 na parc. č. 117/34 - roľa s výmerou 11.390 m² v kat. úz. obce S. K. Z., každá v rovnakom podiele, tzn. každá v rozsahu 1/4 k celku (každá zdedila 1/2 z 1/2 - poznámka odvolacieho súdu). Po smrti Q. S. sa jeho právnou nástupkyňou titulom dedenia stala žalobkyňa v 1. rade Q. Š. a po smrti Q. V., rod. S., sa jej právnym nástupcom titulom dedenia stal žaloba v 2. rade E. V. Y. P. a žalovaná nadobudli spoluvlastnícky podiel E. S. k parc. č. 117/34, t. j. podiel 1/2, každá v rovnakom pomere (1/2 z dedičstva, t. j. po 1/4 k celku) na základe osvedčenia od dedičstva sp. zn. 28D/1291/96, vydaného JUDr. Jozefom Pavlíkom dňa 28.1.1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.2.1997.

6. Kúpnu zmluvou zo dňa 4.12.2009 žalovaná predala spoločnosti Cleaners, s.r.o. ako kupujúcemu spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/3 z celku (podiel 1/3 pozostávajúci z 1/4 po E. S. a 1/12 po U. S. - poznámka odvolacieho súdu) na pozemku evidovanom ako parc. registra „E“ č. 117/34 - orná pôda s výmerou 10.809 m², nachádzajúceho sa v okrese Košice IV, v obci S. - S., v kat. úz. S. a zapísaného na LV č. XXXX za kúpnu cenu 119.619,60 €.

7. Právne posudzoval vec podľa ust. § 460 a § 579 ods. 1 OZ v spojení s ust. § 40 zák. č. 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom v znení platnom do 31.8.1982. Konštatoval, že medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 37C/90/2011-241 zo dňa 17.4.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/694/2014-279 zo dňa 19.5.2015 bola právoplatne vyriešená sporná otázka prechodu práv a povinností z dedičskej dohody, obsiahnutej v rozhodnutí Štátneho notárstva Košice-vidiek zo dňa 7.9.1972, č. k. D 491/1972 tak, že na súčasné sporové strany ako právnych nástupcov pôvodných dedičov prešli práva a povinnosti, ktoré vyplývajú z tejto dohody pre jej účastníkov, t. j. pre dedičov poručiteľa U. S., a teda táto dohoda zaväzuje nielen jej účastníkov, ale aj ich právnych nástupcov, a teda súčasné strany sporu. Žalobcom preto patrí v rozsahu ich zákonných dedičských podielov právo na výplatu časti kúpnej ceny, ktorú za predaj zdedenej nehnuteľnosti získala žalovaná (a Y. P.). Akékoľvek spochybňovanie tohto nároku z vyššie uvedených hľadísk je preto neprípustné. V ďalšom konaní sa preto zaoberal už len určením výšky tejto náhrady.

8. Žalobcovia v žalobe a počas celého konania žiadali výplatu v rozsahu ich zákonných dedičských podielov, ktoré vymedzili 1/3 a toto vymedzenie je správne z nasledujúcich dôvodov:

9. Právo na výplatu 1/4-iny kúpnej ceny v pomere po 1/3-ine prešlo po smrti U. S. na Q. V., Q. S. a titulom právneho nástupníctva po synovi E. S. na žalované v 1. a 2. rade (spolu na obe 1/3 v rovnakom podiele). Keďže podiel 1/4-iny U. S. sa rozdelil rovnakým dielom medzi jej tri deti, Q. V.Č. tak získala právo na výplatu voči E. S. (a teda voči žalovaným v 1. a 2. rade) po U. S. v rozsahu 1/12-iny z kúpnej ceny (1/3 z 1 predstavuje 1/12), Q. S. taktiež v rozsahu 1/12-iny a žalované v 1. a 2. rade spolu v rozsahu 1/12-iny, teda každá po 1/24. Keďže právnou nástupkyňou po Q. S. sa stala Q. Š., žalobkyňa v 1. rade, a právnym nástupcom po Q. V. sa stal E. V., žalobca v 2. rade, prešlo na týchto žalobcov, na každého z nich právo na výplatu voči E. S., a teda voči žalovaným v 1. a 2. rade, titulom nároku na výplatu U. S., u každého z nich v rozsahu 1/12-iny.

10. Právnym nástupcom Q. S. sa stala Q. Š., žalobkyňa v 1. rade, na ktorú prešlo právo výplaty Q. S. voči E. S., a teda voči žalovaným v 1. a 2. rade, v rozsahu 1/4-iny z kúpnej ceny za prevod spoluvlastníckeho podielu 1/2 k celku.

11. Právnym nástupcom po Q. V. sa stal žalobca v 2. rade, E. V., na ktorého prešlo právo výplaty Q. V.Á. voči E. S., a teda voči žalovaným v 1. a 2. rade, v rozsahu 1/4-iny z kúpnej ceny za prevod spoluvlastníckeho podielu 1/2 k celku.

12. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v 1.rade Q. Š. mala právo na výplatu voči E. S., a teda voči žalovaným v 1. a 2.rade, titulom právneho nástupníctva po Q. S. v rozsahu 1/4-iny a titulom právneho nástupníctva po Q. S. aj na podiel, ktorý mal vyplatiť E. S.Č. U. S., v rozsahu 1/12-iny a rovnako to bolo aj v prípade žalobcu v 2.rade. Obaja tak majú nárok na výplatu 4/12-ín z celej kúpnej ceny od oboch žalovaných ($1/4\text{-ina} + 1/12\text{-ina} = 3/12 + 1/12$, t.j. $4/12$), t.j. ich zákonný podiel predstavuje 1/3-inu z kúpnej ceny získanej predajom podielu Františka Kováča, t.j. 1/2-ice nehnuteľnosti.

13. Keďže túto 1/2-icu uvedenej nehnuteľnosti nadobudli žalované v 1. a 2.rade každá rovnakým dielom, t.j. po 1/4 k celku, sú obe povinné vyplatiť žalobcom v 1. a 2.rade každá z nich 1/3-inu z kúpnej ceny získanej za ich podiel na uvedenej nehnuteľnosti (každá má podiel 1/4, až vyplatením 1/3 z oboch podielov dôjde k vyplateniu 1/3 z 1/2).

14. Pôvodným žalovaným v 1. a 2. rade (teraz Y. P. a Q. Z. - žalovanej) vznikla výplatná povinnosť iba v súvislosti s predajom podielu, ktorí nadobudli po E. S.. Po E. S. nadobudli 1/2-icu nehnuteľnosti každá v rovnakom podiele, to znamená Y. P. a Q. Z. nadobudli po 1/4-ine nehnuteľnosti k celku. Výplatná povinnosť sa preto vzťahuje iba na tento podiel.

15. Žalovaná však predávala podiel v rozsahu 1/3-iny, pretože okrem podielu, ktorý nadobudla po E. S. (po 1/4-ine k celku), nadobudla podiel na tejto nehnuteľnosti aj titulom dedenia po U. S., ktorá bola vlastníčkou druhej polovice nehnuteľnosti a po jej smrti sa druhá polovica nehnuteľnosti dedila tak, že pôvodné žalované v 1. a 2. rade nadobudli podiel po 1/12-ine (t.j. 1/6-ina právom nebohého E. S.), Q. S. nadobudol podiel 1/6-ina a Q. V. rovnako nadobudla podiel 1/6-iny. Y. P. a Q. Z. teda celkove nadobudli podiel po E. S. v rozsahu 1/4-iny k celku, t.j. 3/12-iny a 1/12-inu po U. S., čo spolu predstavuje 4/12-iny, a teda každá z nich bola spoluvlastníčkou nehnuteľnosti v rozsahu 1/3-iny k celku. Predmetom predaja následne v prípade žalovanej Q. Z. bol celý jej spoluvlastnícky podiel 1/3-ina, ako to vyplýva z uzavretej kúpnej zmluvy zo dňa 4.12.2009, a tento podiel 1/3-iny predala za 119.619,60 €.

16. Vychádzajúc zo záveru, že podiel 1/3-iny pozostáva z 1/4-iny po E. S. a z 1/12-iny po U. S., t.j. spolu 4/12-iny boli predané za 119.619,60 € (a nie 119.691,66 € ako tvrdia žalobcovia), 1/12-inu predala za 29.904,90 € a 3/12-iny, t.j. 1/4-inu po E. S., teda predala za 89.714,70 €.

17. Žalovaná teda získala za predaj podielu po E. S. sumu 89.714,70 €, z ktorej je povinná vyplatiť podiel v rozsahu 1/3-iny obom žalobcom, každému zvlášť, t.j. po 29.904,90 €.

18. Z výpovede žalovanej vyplynulo, že kúpna cenu 119.619,60 € jej bola zaplatená v čase podpisu zmluvy, resp. overovania podpisov na zmluve pred notárom, t.j. 4. decembra 2009. Žalovanej vznikla povinnosť vyplatiť časť tejto kúpnej ceny do jedného mesiaca od jej prevzatia dňa 4.12.2009, t.j. do 4.1.2010 (deň splatnosti dlhu) a žalovaná sa teda dostala do omeškania so splnením dlhu dňa 5.1.2010. Žalobcovia požadovali úroky z omeškania až od 9.8.2010 do zaplatenia, preto súd priznal úrok z omeškania až do tohto (neskoršieho) dňa.

19. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd preto žalobe v časti vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu vo výške 29.904,90 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 29.904,90 € od 9.8.2010 do zaplatenia a žalobcovi v 2. rade sumu vo výške 29.904,90 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 29.904,90 € od 9.8.2010 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti ohľadne požadovanej istiny nad sumu 29.904,90 € u každého zo žalobcov a ohľadne úrokov z omeškania vo výške 9% ročne nad sumu 29.904,90 € u každého zo žalobcov žalobu ako nedôvodnú zamietol.

20. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu ich celkového úspechu 49,90 % voči žalovanej. Obaja žalobcovia sa pôvodne domáhali od žalovanej každý z nich zaplatenia 39.897,22 € s príslušenstvom. Žalobcovia mali úspech v rozsahu 29.904,90 €, čo predstavuje 74,95 % z pôvodne žalovanej sumy, a teda ich celkový úspech predstavuje 49,90 % (74,95 % - úspech žalovanej 25,05 %) a v tomto rozsahu súd priznal obom žalobcom náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

21. Proti tomu rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a navrhla napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd žalobu zamietne, alternatívne navrhla zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Argumentovala tým, že dedičská dohoda zo dňa 7. septembra 1972 je v rozpore s dobrými mravmi, a teda aj v rozpore so zákonom a ako taká je absolútne neplatným právnym úkonom. Uviedla, že tento právny úkon je neurčitý a nezrozumiteľný, a preto absolútne neplatný, na ktorú skutočnosť je potrebné prihliadať ex offio. Citovala ust. § 3 ods. 1, § 37 ods. 1 a § 39 OZ, vysvetľujúc pojem dobré mravy a uzavrela, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkami, ktorými sa ex offio zaoberať mal, t.j. či je alebo nie je predmetná dedičská dohoda platným právnym úkonom, či je určitá, zrozumiteľná a súladná s dobrými mravmi. Z vykonaného dokazovania tak vyvodil nesprávne právne závery.

22. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania. Poukázali na to, že Okresný súd Košice I právoplatným medzitémnym rozsudkom zo dňa 17.4.2014, č. k. 37C/90/2011-241 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/694/2014-279 zo dňa 19.5.2015 rozhodol o základe nároku žalobcov na náhradu zodpovedajúcu ich zákonnému podielu tak, že tento ich nárok je daný. Tým bola právoplatne vyriešená sporná otázka o prechode práv a povinností z dedičskej dohody, obsiahnutej v rozhodnutí Štátneho notárstva Košice-vidiek zo dňa 7.9.1972 č. k. D 491/1972 tak, že na súčasné sporové strany ako na právnych nástupcov pôvodných dedičov prešli práva a povinnosti, ktoré vyplývajú z tejto dohody pre ich účastníkov, t. j. pre dedičov poručiteľa U. S., a teda táto dohoda zaväzuje nielen jej účastníkov, ale aj ich právnych nástupcov, teda súčasné strany sporu. Žalobcom preto patrí v rozsahu ich zákonných dedičských podielov právo na výplatu časti kúpnej ceny, ktorú za predaj zdedenej nehnuteľnosti získala žalovaná a Y. P.. So zreteľom na vyššie uvedené je akékoľvek spochybňovanie nároku žalobcov, uplatneného v tomto konaní, neprípustné, pretože o tomto nároku už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom pod sp. zn. 37C/90/2011. Nastáva tu teda prekážka právoplatne rozsúdenej veci, ktorá je neodstrániteľnou vadou konania a v súlade s ust. § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Z týchto dôvodov považujú odvolanie za nedôvodné, nakoľko sa v ňom žalovaná odvoláva iba na absolútnu neplatnosť dedičskej dohody a žiadne iné dôvody, v ktorých vidí nesprávnosť rozhodnutia súdu neuvádza. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10. júla 2014, sp. zn. 5Cdo/160/2014 argumentovali tým, že medzitémnym rozsudkom sa rozhoduje o tom, či je základ nároku daný. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku, s výnimkou samotnej výšky nároku. Následne po právoplatnosti medzitémneho rozsudku súd konečným rozsudkom rozhoduje už len o výške uplatneného nároku, pričom v tomto konaní už nemôže posudzovať otázky, ktoré sa týkajú samotného základu nároku z dôvodu prekážky res iudicata. V tomto konaní teda súd prvej inštancie rozhodoval už len o výške nároku, pritom o danosti nároku už bolo rozhodnuté medzitémnym rozsudkom. Súd správne určil aj výšku tohto nároku sumou 29.904,90 € spolu s úrokom z omeškania a z týchto dôvodov preto považujú svoj nárok voči žalovanej za riadne preukázaný a priznaný v správnej výške.

23. Ďalšie vyjadrenia vo veci neboli podané.

24. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť.

25. Rozsudok je v napadnutých vyhovujúcich výrokoch I. a II. a v súvisiacom výroku o trovách konania IV. vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v týchto výrokoch potvrdil.

26. Predmetom odvolacieho prieskumu nebol výrok III., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, keďže žalobcovia ako osoby oprávnené podať odvolanie proti tomuto výroku toto nepodali a rozsudok v tomto výroku preto nadobudol právoplatnosť.

27. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.8.2019 o 9.50 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia

rozhodnutia boli zverejnené dňa 20.8.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

28. K odvolacím dôvodom namietaným žalovanou odvolací súd uvádza nasledovné :

29. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

30. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

31. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

32. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

33. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

34. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcich výrokoch ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

36. Súd pri rozhodovaní vychádzal zo záverov rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6 Co 96/2016-300 zo dňa 30.3.2017, ktorým bolo rozhodnuté o rozsahu výplatnej povinnosti pôvodne žalovanej v 1. rade Y. P. a v ktorom rozsudku (v odseku 38) odvolací súd už vyslovil záver, že vzhľadom na nadobudnutie nehnuteľnosti po E. S. v rovnakom pomere Y. P. a žalovanou v tomto konaní Q. Z., rozsah tejto výplatnej povinnosti žalovanej v tomto konaní bude rovnaký, ako v prípade Y. P., t.j. vo výške 1/3 z kúpnej ceny získanej iba predajom podielu po E. S. (nie však predajom podielu po U. S.).

37. Týmto záverom sa dôsledne súd prvej inštancie riadil a odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na podrobné odôvodnenie určenia rozsahu výplatnej povinnosti žalovanej, ktorý na tomto mieste neopakuje.

38. Žalovaná v odvolaní ani nenamieta určenie rozsahu výplatnej povinnosti.

39. Podstatou odvolacích námietok žalovanej je tvrdenie o neplatnosti dedičskej dohody, schválenej rozhodnutím Štátneho notárstva Košice-vidiek zo dňa 7.9.1972, č.k. D 491/1972-10, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.11.1972 z dôvodu, že táto dohoda je v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zákonom, pričom je aj neurčitá a nezrozumiteľná, bez bližšieho zdôvodnenia a uvedenia skutočností, na základe ktorých žalovaná k tomuto záveru dospela.

40. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že otázka platnosti dedičskej dohody bola posudzovaná v konaní vedenom pred Štátnym notárstvom Košice-vidiek pod sp.zn. D 491/1972, teda v dedičskom konaní po U. S., v ktorom dedičia túto dohodu uzavreli a právoplatne bola táto otázka v tomto konaní aj vyriešená rozhodnutím zo dňa 7.9.1972 č.k. D 491/1972-10, ktorým bola dedičská dohoda schválená s odôvodnením, že neodporuje zákonu.

41. Vyššie uvedené rozhodnutie o schválení dedičskej dohody ako súladnej so zákonom nadobudlo právoplatnosť dňa 2.11.1972 a týmto právoplatným rozhodnutím je súd viazaný v tomto konaní a bol ním viazaný aj v konaní sp.zn. 37C 90/2011 a sp. zn. 6 Co 694/2014, v ktorých sa rozhodovalo o základe nároku (§ 135 O.s.p. účinného v tom čase).

42. Už v konaní sp.zn. 37C 90/2011 súd prvej inštancie a následne odvolací súd v konaní sp.zn. 6 Co 694/2014 vychádzali z tejto dedičskej dohody ako platnej a posudzovali iba otázku, či došlo k prechodu práv a povinností z tejto dohody na právnych nástupcov účastníkov pôvodnej dedičskej dohody.

43. Aj v tomto prebiehajúcom konaní je súd viazaný právoplatným rozhodnutím Štátneho notárstva Košice-vidiek zo dňa 7.9.1972 č.k. D 491/1972-10 a zároveň je viazaný aj medzitimným rozsudkom, ktorým sa rozhodovalo o základe nároku, a preto iné posudzovanie tých istých otázok, právoplatne vyriešených vyššie uvedenými rozhodnutiami, je neprípustné.

44. Z obsahu spisu je zrejmé, že rozhodnutie o schválení dedičskej dohody bolo vydané Štátnym notárstvom Košice-vidiek dňa 7.9.1972 pod sp.zn. D 491/1972-10, t.j. v čase účinnosti zákona 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom.

45. V zmysle ust. § 2 ods. 1 zákona 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom v znení účinnom k 30.6.1978, štátne notárstvo rozhoduje v konaní o dedičstve, o umorovaní listín, registrácii právnych úkonov, o úschovách a podľa osobitných predpisov o notárskych poplatkoch. Ďalej vykonáva súdom nariadený výkon rozhodnutia predajom nehnuteľností.

46. Podľa § 26 ods. 1 citovaného zákona na konanie o dedičstve je príslušné štátne notárstvo, v obvode ktorého mal poručiteľ naposledy bydlisko, a ak nemal bydlisko alebo ak ho nemožno zistiť, štátne notárstvo, v obvode ktorého mal naposledy pobyť.

47. Podľa ust. § 39 ods. 2 citovaného zákona, ak je niekoľko dedičov a ak sa vyporiadajú na štátnom notárstve medzi sebou o dedičstve dohodou, štátne notárstvo schváli dohodu, ak neodporuje zákonu alebo záujmu spoločnosti. Po právoplatnosti rozhodnutia o schválení dohody štátne notárstvo potvrdí podľa nej nadobudnutie dedičstva.

48. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení, účinných v čase rozhodovania o dedičskej dohode (7.9.1972) je zrejmé, že vyššie citovaným zákonom bola zverená právomoc rozhodovať v dedičských veciach štátnym notárstvom.

49. V prejednávanej veci je nesporné, že dedičia po nebohom U. S. v dedičskom konaní, vedenom pred štátnym notárstvom Košice-vidiek pod sp.zn. D 491/1972, uzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva a táto dohoda bola schválená rozhodnutím Štátneho notárstva Košice-vidiek ako dohoda neodporujúca zákonu (§ 39 ods. 2 zákona 95/1963 Zb.).

50. Rozhodnutie zo dňa 7.9.1972 sp.zn. D 491/1972-10 je právoplatným rozhodnutím o dedičstve, ktorým sa dedičské konanie skončilo.

51. Dohodu o vyporiadaní dedičstva musia uzavrieť všetci dedičia a len v rámci konania o dedičstve, ktoré je tzv. konaním nespоровým. Všetky úkony potrebné pre postup v tomto konaní boli oprávnené vykonávať podľa úpravy účinnej do 1.1.1993 štátne notárstva, ktoré boli oprávnené aj vydať rozhodnutie o dedičstve (§ 39 zákona 95/1963 Zb.).

52. Pokiaľ zákon zveruje posúdenie určitej právnej otázky štátnemu notárstvu (v súčasnosti súdu - súdneho komisárovi), uskutočňujúcemu konanie o dedičstve, potom sa nemožno úspešne domáhať rozhodnutia o tejto právnej otázke v sporovom konaní.

53. Rozhodnutie súdu vydané v sporovom konaní, že dohoda o vyporiadaní dedičstva je neplatná, by nemohlo mať vplyv na účinky a vykonateľnosť vyššie uvedeného rozhodnutia štátneho notárstva o vyporiadaní dedičstva (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.2.2009 sp.zn. 4 Cdo 254/2007).

54. Rozhodnutie Štátneho notárstva Košice-vidiek o schválení dedičskej dohody zo dňa 7.9.1972 má účinky právoplatného rozhodnutia o dedičstve, ktoré je záväzné pre jeho účastníkov, vrátane právnych nástupcov, ako aj pre súd a iné štátne orgány a ktoré je možné meniť alebo zrušiť len zákonnými prostriedkami, čo znamená, že aj v prípade, že uzatvorená dohoda by bola neplatná, bez ďalšieho by nemohlo dôjsť k zmene právoplatného rozhodnutia.

55. Právny názor, že by platnosť dohody uzavretej v konaní o dedičstve bolo možné preskúmať v sporovom konaní, by viedol k neprijateľným dôsledkom. Znamenalo by totiž, že by sa opätovne rozhodovalo o otázke, o ktorej už bolo vo vzťahu medzi dedičmi právoplatne rozhodnuté.

56. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalovanej nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

57. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovanou, keď vychádzal z celkového úspechu žalobcov v konaní v rozsahu 49,90% a odvolací súd preto potvrdil rozsudok aj v súvisiacom výroku IV. o náhrade trov konania.

58. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní neúspešná, nemá preto právo na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla jej povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania žalobcom v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, zohľadňujúc ust. § 251 CSP.

59. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).